

Kérdezem én tőletek, kedves testvéreim: Ez volna a megoldás? Határozottan állítom, hogy nem. Persze nekem könnyű, mondhatná bárki, mert nem vagyok ilyen helyzetben. Ez igaz, de én azt mondom, hogy nincs olyan nehéz helyzete életünknek, hogy abból ne lenne kiút, ne lehetne valamilyen megoldást találni. Pontosan erre kellene fordítani a bennünk levő energiát: megoldást keresni és találni.

Miért szomorú az arcod? Nem lehet ez más, csak a szív szomorúsága. Hogyne volna szomorú, hiszen... bárki tudna panaszkodni és volna is oka a panaszkodásra. Ne ezt tegyük, hanem úgy, mint Nehémiás, imádkozunk, kérjük Istent, adjon erőt elfogadni az új helyzetet, és újabb erőt megtalálni a kiutat, újrakezdeni... Nem könnyű, de nem lehetetlen... Mindenekfelett a legfontosabb, hogy megőrizd emberi méltóságodat, és gondold arra, hogy lehetnek mások, akiknek helyzete, élete sokkal keserűbb, sokkal rosszabb. Légy türellemmel, de ne légy tétlen és közömbös, s meglátod, sikerül, néha még a lehetetlen is. Bízz Istenben és önmagadban. Ámen!

FARKAS DÉNES

TUDOM A TE DOLGAIDAT.....

Jel 2, 2

Bizonyára tudjátok, hogy a múlt rendszerben, főleg a magyarországi 56-os forradalom után tízesével vetették papjainkat és teológusainkat különböző börtönökbe politikai fogolyként, ún. kirakatpercek alapján, melynek fő célja a megfélemlítés volt, s egyben a rendszer szemében „kényelmetlen” személyek láb alól való eltétele.

Magam, amikor a teológiára mentem, teljében tapasztaltam azt a hangulatot, melyet a sok kiváló ember elhurcolásának félgýásza telepített az intézetre. Talán mondanom sem kell, hogy milyen nagymértékben tartották rajtunk az akkori államhatóság erre megbízottjai a szemüket, fülelték kiejtett szavainkat, s mintegy nagypénteki hangulatban éltük internátusi életünket. Találón jellemezte valaki e kort úgy, hogy a templomban elhangzó igéknek „több a hallgatózója, mint a hallgatója”.

Történt elsőéves teológus koromban, hogy egy légáció után, némi borzogatást követően, virtusból, az internátusban elénekeltük az akkor főbenjáró bűnnek számító Székely Himnuszt, sőt valamelyik háromszéki barátom kezdte énekelni azt az éneket is, hogy: „Ellopták az apám sírját”..., mely ének nyilvánvalóan valamikor a Trianont követő időszakot idézte. Azt hiszem, még két nap sem telt el, és megkezdődött a hívogatás és a kényszergetés vétkeink bevállása végett. Természetesen tagadtuk tettünket mire a vallató szekus több óra után ezzel a megjegyzéssel bocsátott el, hogy „tudom a te dolgaidat”...

Elsőéves teológus voltam, s ebben az időben még nagyon kevés képzetem volt a Bibliáról, csak később találkoztam azzal az engem nagyon megdöbentő ténnyel, hogy a Jelenések könyvében 7 helyen olvasható egy az egyben

ez a kifejezés, hogy „tudom a te dolgaidat”. Ez a kifejezés életem rendjén gyakran visszatért élményvilágomból, és mindig szorongással töltött el.

1995 nyarán néhai Erdő János püspök úrral Bözödre utazunk az unitárius ifjak konferenciájára. Innen mentem egy szombati késő délutánon Énlakára, ahol az amerikai testvérgyülekezetük látogatásának körülményeit kellett megbeszélnem a lelkésszel. Egy nagyon érdekes élményben volt részem. A faluba, ahogy megérkeztem, tüstént láttam, hogy valami történés van. Szóltak a harangok, a torony ablaka kivilágítva, a falu népe és sok-sok idegen is ünnepelőbe öltözve tódult a templom felé. A fekete ruhába öltözött lelkészt még ott-hon találtam és kérdésekre, hogy mit ünnepelnek, kezembe adott egy nyomtatott kártyát, melyen körülbelül ez állt: „Én X.Y. meghívom Önt és kedves családját az énlaki unitárius templomban ekkor ... meg ekkor... tartandó keresztelei szertartásomra, és az azt követő fogadásra.” Tudtam, hogy a kereszteleendő személy már meglelt korú, és a mi vallásunk bevett szokása a csecsemőkorból végzendő kereszteleés. Pár szóban azt is ismertette a lelkész, hogy akit megkeresztel, az az erdélyi magyarság egyik közismert politikusa, aki hétvégi házat vásárolt Énlakán nagyon megbarátkozva a faluközösséggel. Megkedvelte, megszerette a falu ősi templomát, s az elmúlt rendszer kényszere okozta kihagyást, azaz a vallás nélküli gyermekkor tényét szeretné helyrehozni szabadon választott unitárius vallásában.

A zsúfolásig megtelt templom piacára bevezették a politikust, kinek jobbján egy idős falusi bácsi, balján egy idős falusi néni állt, jelképül a keresztszülői rendtartásnak.

A falusi emberből képesített kántor feltette a táblára az 59. sz. egyházi énekünket és a hívek serege orgonakísérettel zengte: „Téged kereslek könynyeimben,/ Kétségim közt hozzád megyek/ Szíveknek vizsgálója Isten/ Terólad most vallást teszek/ Föltárom szívem rejtekét/ S Atyám kiöntöm itt eléd./ Sötétbe jártam tévelyegtem/ Gondtalanul félig vakon,/ Kétség se tört csak önfeledten/ Éltem, elélttem sok napom. - És most figyelj! - Óh, jaj Uram fölébredék,/ Mért, hogy rád ily későn lelék?!

Azt hiszem az eseményhez illőbb szövegű egyházi éneket aligha találhatott volna az énekvezér. Mint közönséges szemlélője az érdekes és szokatlan szertartásnak, éreztem, hogy e különleges kereszteleési alkalom engem is jó értelemben vett borzongással tölt el.

A lelkész szép szavakkal ecsetelte az alkalom ünnepi mivoltát, elmondva, hogy egy hála Istennek letűnt nyomorú korszaknak a hibáit próbálja helyreigazítani egy ember saját elhatározásából. Summázta beszédét a lelki „rendteremtés” kötelezettségének kihangsúlyozásával, mely nélkül életünk gyötrelmes és nyomasztó lehet.

A templomból kijövet sokan-sokan gratuláltak és kezet fogtak a politikussal, és hallottam, midőn kézfogások közepette mondta, hogy „tudja az Isten az én dolgaimat”.

Kedves Testvéreim!

„Tudom a te dolgaidat” és „tudja az Isten az én dolgaimat” szöveg halatára nagyon összerendeztem, s ezzel magyarázom, hogy egyházi beszéd született e téma kapcsán, melyet próbálok veletek megosztani, sőt, szeretném, ha

mindannyiunkat elgondolkodásra készítetne e néhány szó, melyet a bibliai Jelenések könyvéből így olvastam fel: „Tudom a te dolgaidat”

Ha megfigyeltétek, két irányból közelítettem meg az elmondott két élményemen keresztül a Jelenések szavait. Az egyik irányból jövet félelemérzeted támad, összerezzensz, fenyegetettséget érzel, nyugtalanná tesz, kiszolgáltatottságot, megaláztatást telepít reád. Szinte odaképzeled a sok felkiáltójellel fenyegető hangsúlyt: vigyázz! mert tudom a te dolgaidat! A másik irányból jövet az Isten felé forduló ember bársonyos alázatával fogalmazottan simogatódik a lelked: s mintha Atyád az Isten - a szerető, megértő, bátorító felemelő szülői-kéz segítő, erőt adó jósága törölgetné gyötrelmeid verejtékcseppjeit: tudom a te dolgaidat.!

Vajon miért időztem e gondolatkör kapcsán ilyen sok ideig? Azért, mert a Jelenések könyvéből vett szavaknak igen nagy az aktualitása a mában is. Anyagiakat kergető világunkban megsokasodott gyarlóságaink száma. Eluralkodott felettünk az irigykedés, a leskelődés, gyanúsítgatás, tolvajkodás, gyűlölködés, perlekedés, és se szeri se száma a fenyegető „vigyázz, mert tudom a te dolgaidat” stílusban fogalmazott rettegető megnyilvánulásoknak.

Vajon nem kellene-e fokozottabban érvényesülnie a „tudom a te dolgaidat” kalákás hangulatú, segítőkész, összetartozásunk biztosítékát kifejező hangvételnek?

Én úgy érzem, hogy még kevés a jóhiszemű érdeklődő és sok a közömbös ember, kevés a másik gondjainak enyhítésére való törekvés.

Adja az Isten, aki a mi szerető Édesatyánk, és aki tudja a mi dolgainkat, hogy szent szeretetében, drága közösségünkben legyünk jó kalákások, s tudván tudjunk s látván lássunk és hallván halljunk az ő szent tanítására, most és mindörökké. Ámen.

PAP LÁSZLÓ

ERÉNYEK

Filippi 4, 8-9

Kedves Testvéreim!

Kétség nem férkőzhet hozzá, hogy naponként igyekszünk megélni az erényes életet. Ennek azonban nagyon sok akadálya van, de mindennek ellenére áldott szerencsénkre a bibliai figyelmeztetések szolgáltatják a megfelelő útbaigazításokat. Rengeteg követelményt állít fel a mindennapi élet a vallásos és vallástalan ember számára egyaránt. Az első embertípusra figyelve vesszük észre, hogy kitartóan, szívből imádkozik Istenhez. Azt is látjuk, hogy bár a hetedik napot megszentelte, hat napon át szorgalmasan dolgozik a mindennapi kenyérért. Ez a fajta ember élni akar, s ezért párosítja a vallást a gyakorlattal.

A felolvasott alapgondolat értelmében megállapíthatjuk, hogy a figyelmeztetés elsősorban a filippibeliiekhez szólt, de ma számunkra ad eligazítást. A kérdés tehát úgy tevődik fel, hogy hányszor, mikor, hogyan imádkozunk, s